

Cum permite Dumnezeu?

15 ianuarie 2003

Gili Cârstea

Revista Semnele Timpului a publicat, în numărul din decembrie 2002, un articol intitulat „Cum permite un Dumnezeu bun și atotputernic atâta suferință?” Articolul, scris de Lynn M. Karnes, este o relatare a interviului cu Anne Graham, fata celebrului evanghelist Billy Graham, după și despre atacul asupra Americii din 11 septembrie 2001. Întrebată de moderatoarea emisiunii cum este posibil ca Dumnezeu să permită un asemenea dezastru, Anne Graham a explicat că Dumnezeu nu putea oferi protecție din cauză că El a fost izgonit din societatea americană, printr-o serie de acte regretabile. Ea enumeră câteva asemenea acte și demonstrează că, în fața voinței națiunii, Dumnezeu a fost obligat să Se dea la o parte. Caracterul Lui delicat nu Îi permite să Se impună acolo unde nu este dorit.

Noi felicităm comitetul de redacție și pe redactorul șef, pastor Valeriu Petrescu, că au permis, pentru prima oară în mass-media adventistă din România, ca un asemenea concept despre caracterul lui Dumnezeu să vadă lumina tiparului. Lumea are nevoie disperată să vadă lumină la acest subiect. Poporul nostru este unicul depozitar al adevărului că Satana a făcut eforturi uriașe „ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10.02.1891). Mulțumim lui Dumnezeu pentru prima rază de lumină din Semnele Timpului.

Acest lucru însă nu ne împiedică să ne punem câteva întrebări legitime. De ce este nevoie să apelăm la articole scrise de bapțiști ca să explicăm caracterul lui Dumnezeu? De ce autorii adventiști care apreciază acest adevăr nu sunt lăsați să vorbească în publicațiile bisericii?

Curierul Adventist a tunat și fulgerat împotriva noastră, din cauza acestui subiect. Ce să înțelegem de aici? Că cele două publicații au orientări diferite? Greu de crezut, dacă ne uităm la componența comitetului de redacție de la Semnele. Mai ușor de crezut ar fi că în fața lumii suntem dispuși să recunoaștem „farmecul inegalabil” al lui Hristos, dar pentru membrii bisericii nu este sănătoasă o asemenea imagine despre Dumnezeu. Ne place ca lumea să ne perceapă a fi „fundamentați, dar luminați,” cum ne numea un ziarist francez, dar în interior,

teama de pedeapsă și supunerea obținută prin amenințare sunt socotite ca o garanție a credinței curate.

Înțelegând că răspunsul lui Anne Graham este acceptat ca fiind „profund și inspirat,” și înțelegând că Dumnezeu nu Se schimbă, oferim și noi o explicație, folosind aceleași expresii și raționamente, pentru un alt episod al istoriei.

Cum permite un Dumnezeu bun și atotputernic
un asemenea cataclism?

(Răspuns la articolul cu același titlu

publicat în Semnele Timpului din decembrie 2002)

La două zile după dezastrul din Câmpie, în emisiunea Late Night Show a postului TV local din Țoar, fata lui Lot a fost întrebată de moderatoarea emisiunii, Emell Amram, cum a fost posibil ca Dumnezeu să permită un asemenea măcel înfiorător.

Ralitz Lot a dat un răspuns foarte profund și inspirat:

- Cred că Dumnezeu este adânc întristat de ceea ce s-a întâmplat, la fel ca noi toți. Dar noi de ani de zile Îi spunem să iasă din școlile noastre, din guvernul nostru și din viețile noastre. Și El, fiind o persoană delicată și sensibilă – care prețuiește libertatea mai presus decât orice – cred că pur și simplu S-a dat calm la o parte. Cum putem noi să ne bucurăm de protecția și binecuvântările Sale, deși Îi cerem insistent să ne lase în pace?

Cred că totul a început atunci când cineva de la curtea împăratului a cerut ca programa școlară să nu mai includă istoria despre cele șase zile ale Creațiunii. Cărturarii noștri spuneau că nu este sănătos ca generațiile viitoare să fie limitate la o așa concepție îngustă despre lume și viață. Iar noi am spus O.K.

Apoi, cineva a spus că ar fi bine ca slujbele de la temple să includă o scenetă de adorare la care să participe tinere frumoase, care să-și aducă trupurile ca o jertfă vie, spre plăcerea și desfătarea închinătorilor. Iar noi am spus O.K.

Apoi, unul dintre preoții noștri cei mai de seamă a spus că Dumnezeu va fi foarte onorat dacă am aduce un omagiu mamei-naturi care ne hrănește pe toți. Noi am spus că este bine, așa că am început să adorăm copacii și munții, apa și dealurile, am găsit câte un zeu pentru fiecare dintre ele și ne-am închinat lor pe înălțimi.

Apoi, un specialist în relații sociale a spus că este un lucru sănătos și acceptabil să practicăm ceea ce el numea „dragoste liberă,” adică să petreci câteva

ore plăcute în compania unui străin de pe stradă, ales la întâmplare. Iar nouă ni s-a părut a fi un sport încântător.

Mai târziu, câțiva curteni ai împăratului ne-au convins prin exemplu personal că familie nu înseamnă neapărat un bărbat și o femeie uniți prin căsătorie. Ei spuneau că dragostea față de persoane de același sex este ereditară, și ar fi nenatural să ne opunem ei. Iar noi am spus că ni se pare corect.

Apoi, marele preot ne-a spus că are o viziune de la zeița dragostei, care ne cerea să onorăm fertilitatea prin expunerea trupurilor goale ale copiilor în piața publică. Noi am zis O.K., dar foarte curând serbarea a degenerat în abuzuri cutremurătoare împotriva copiilor.

Cu o seară înaintea tragediei, tata a invitat la noi în casă doi călători, în trecere prin Sodoma. Dar abia am terminat masa de seară și ne pregăteam de culcare, când casa noastră a fost înconjurată de vecini, care cereau insistent să scoatem afară pe cei doi. Ți dai seama ce voiau să facă cu ei. Tata s-a împotrivit cât a putut, s-a oferit chiar să mergem afară eu și sora mea, dar ei strigau obsesiv că vor pe cei doi călători. Eu cred că cei doi erau îngeri – așa spunea tata – căci poporul de afară părea orb; nu mai găseau ușa pe care doreau să o spargă.

Vezi, noi de ani de zile trăim așa, lucrurile acestea ni se par normale. Dar se pare că proverbul acela este foarte potrivit: „Ceea ce vei semăna, aceea vei culege.” Noi mergem la temple, ale căror altare sunt pătate de sângele copiilor noștri, ca să cerem lui Dumnezeu să ne apere viața și sănătatea. Îi spunem să ne lase în pace că ne strică orgiile cu legile Lui, apoi suntem supărați pe El când se prăvălesc urgiile peste noi.

Telespectatorul care a sunat puțin mai înainte spunea că nimicirea orașelor noastre a fost răzbunarea lui Dumnezeu, care a promis că va pedepsi până la exterminare pe cei care refuză oferta Lui de har iubitor. Și eu credeam că este așa. Acum însă cred mai degrabă că unchiul meu Avraam – știi, acela care ne-a eliberat din prizonierat – avea mare dreptate când spunea că Dumnezeu nu Se impune cu forța acolo unde nu este dorit. El spunea că Dumnezeu, după ce a făcut tot ce se putea face pentru a ne trezi la realitate, ne lasă pe drumul nostru, cu consecințele ce decurg de aici. Și am văzut ce pot însemna acele consecințe. Avraam spunea că Dumnezeu nu dorește o dragoste care vine din constrângere și amenințare cu forța. Nu știu ce au fost acele mingi de foc – cum spun unii martori – care s-au prăvălit peste cetatea noastră, dar eu știu că nu a fost mâna lui Dumnezeu. El prețuiește mai mult decât noi libertatea. Mi-e teamă însă că vor trece peste noi generații nesfârșite până când acest lucru va fi înțeles și apreciat.
